

LBRIS

We know
books

james rollins

ordinul
negru

editura rao

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROLLINS, JAMES

Ordinul negru / James Rollins; trad.: Diana Țuțuianu. -
București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-59-0

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES ROLLINS
Black Order
© 2006 by Jim Czajkowski
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleza
DIANA ȚUȚUIANU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

martie 2011

ISBN 978-606-8255-59-0

LUI DAVID,
pentru toate aventurile

Coloana vertebrală a biologiei este evoluția, iar biologia se află astfel în poziția specială de știință fondată pe o teorie îmbunătățită – asta o face oare o știință sau o credință?

CHARLES DARWIN

Știința fără religie este șchioapă, religia fără știință este oarbă.

ALBERT EINSTEIN

Cine spune că nu mă aflu sub protecția specială a Domnului?

ADOLF HITLER

1945

4 MAI

6.22 A.M.

CETATEA FORTIFICATĂ DIN BRESLAU, POLONIA

Cadavrul plutea în mocirla care se scurgea prin canalele colectoare. Trupul unui băiat, umflat și parțial mâncat de șobolani, fusese dezbrăcat de cămașă și pantaloni și descălțat. În orașul aflat sub asediu nu se irosea nimic.

Obergruppenführer-ul SS Jakob Sporrenberg trecu pe lângă cadavru răscolind mizeria. Organe și excremente. Sânge și bilă. Fularul ud pe care și-l legase peste nas și gură nu reușea aproape deloc să acopere duhoarea. La asta se reducea acum marele război. Cei puternici ajunseseră să se târască prin canale ca să scape. Însă primise niște ordine.

Nu avea cum să nu audă detunăturile duble, bum-bum, ale artileriei ruse, care sfredeleau orașul. Simțea fiecare explozie ca și cum l-ar fi lovit un ciocan în moalele capului. Rușii doborâseră porțile, bombardaseră aeroportul și, chiar în momentul acesta, tancurile lor huruiau pe străzile pietruite, în timp ce avioanele de transport aterizau pe Kaiserstrasse. Principala arteră de circulație fusese transformată în pistă de aterizare prin simpla aliniere a două rânduri paralele de butoai pline cu țiței aprins care făceau și mai dens aerul păcios, sufocant al dimineții, ținând soarele la distanță. Se dădea lupte pe fiecare stradă, în fiecare casă, din pod până în pivniță.

„Fiecare casă trebuie să fie o fortăreață.“

Acesta fusese ultimul ordin pe care-l transmisese *Gauleiter*-ul Hanke întregii populații. Orașul trebuia să reziste cât de mult se putea. Viitorul celui de-al Treilea Reich depindea de el.

Și de Jakob Sporrenberg.

– *Mach schnell*, îi zori pe ceilalți, din spatele lui.

Cei din unitatea sa de *Sicherheitsdienst* – desemnată *Kommando* de Evacuare Specială – îl urmau, mărșăluind până la genunchi prin apa murdară. Paisprezece oameni. Toți înarmați. Toți îmbrăcați în negru. Toți împovărați cu pachete grele. În mijloc, patru dintre bărbații cei mai puternici, foști docheri *Nordsee*, purtau pe umeri pari de care erau suspendate niște cutere uriașe.

Există un motiv pentru care rușii loveau cu atâta înverșunare orașul acesta singuratic din Munții Sudeți dintre Germania și Polonia. Fortificațiile din Breslau păzeau poarta de acces înspre ținutul muntos de dincolo de el. De doi ani încoace, condamnații la muncă silnică din lagărul de concentrare de la Gross-Rosen săpaseră adânc într-un munte din apropiere. O sută de kilometri de tuneluri făcute cu târnăcopul sau cu dinamita, toate pentru a sluji unui singur proiect secret, unui secret ținut cât se putea de departe de ochii iscoditori ai Aliaților.

Die Ries... Uriașul.

Însă tot se dusesse vestea. Poate că unul dintre sătenii de lângă mina Wenceslas șoptise ceva despre boala ciudată care se abătuse dintr-odată chiar și asupra celor aflați la o depărtare considerabilă față de complex.

Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi avut măcar încă puțin timp, să finalizeze cercetările...

Cu toate astea, Jakob Sporrenberg avea anumite rezerve. Nu știa tot în legătură cu proiectul secret, de fapt, cunoștea doar numele de cod: Cronos. Avea însă destule informații. Văzuse corpurile folosite la experimente. Auzise urletele.

Crime abominabile.

Acestea erau singurele cuvinte care-i răsunau în minte și făceau să-i înghețe sângele în vine. Nu avusese nici o problemă

să-i execute pe oamenii de știință. Cei șaiszeci și doi de bărbați și femei fuseseră scoși afară și împușcați de două ori în cap. Nimeni nu trebuia să știe ce se crease în adâncurile minei Wenceslas... sau ce se descoperise. Un singur savant fusese lăsat în viață.

Doktor Tola Hirszfeld.

Jakob o auzea pleoscăind prin apă în spatele lui, pe jumătate târâtă de unul dintre oamenii lui, cu mâinile legate la spate. Era înaltă pentru o femeie, avea aproape treizeci de ani, sâni mici, dar bine formați și picioare frumoase. Părul îi flutura pe umeri, moale și negru, iar fața îi era albă ca laptele de la atâtea luni petrecute sub pământ. Ar fi trebuit să moară și ea împreună cu ceilalți, însă tatăl ei, *Oberarbeitsleiter* Hugo Hirszfeld, coordonatorul proiectului, își dovedise într-un final sângele corupt și originile pe jumătate evreiești. Încercase să distrugă dosarele cu cercetări, însă fusese împușcat de unul dintre gardieni și murise înainte să-și poată arunca în aer biroul subteran. Din fericire pentru fiica sa, trebuia să existe cineva care să știe totul despre *die Glocke*, să supraviețuiască pentru a-i duce mai departe munca. Ea, la fel de genială precum tatăl ei, îi cunoștea cercetările mai bine decât oricare dintre ceilalți savanți.

Însă de aici încolo trebuiau să se poarte cu mânuși cu ea.

De fiecare dată când Jakob o privea, în ochii ei se aprindeau scântei de mânie. Îi putea simți furia ca pe o flacăra vie. Însă trebuia să coopereze... așa cum făcuse și tatăl ei înainte. Jakob știa cum să se poarte cu *Juden*, în special cu cei cu sânge amestecat. *Mischlinge*. Aștia erau cei mai răi. Existau câteva sute de mii de *Mischlinge* înrolați în forțele armate ale Reichului. Soldați evrei. Rarele excepții la legile naziste permiteau ca astfel de oameni cu sânge amestecat să fie cruțați și să intre în luptă. Era nevoie de o dispensă specială. Astfel de *Mischlinge* se dovedeau de obicei a fi cei mai înverșunați și mai devotați, trebuind să-și demonstreze loialitatea față de Reich mai presus de cea față de propria rasă.

Cu toate astea, Jakob nu avusese niciodată încredere în ei. Iar prin purtarea sa, tatăl Tolei dovedise câtă dreptate avusese să fie suspicios. Încercarea de sabotaj a doctorului nu îl surprinsese deloc. În *Juden* nu trebuia să ai niciodată încredere, trebuiau pur și simplu exterminați.

Însă hărțile prin care i se cruța viața lui Hugo Hirszfeld fuseseră semnate de fűhrerul însuși, și nu numai lui, tatălui, ci și fiicei, și unui cuplu de părinți bătrâni aflați undeva în inima Germaniei. Așa că, deși Jakob nu avea nici un fel de încredere în *Mischlinge*, credea totuși cu toată tăria în fűhrerul său. Ordinele sale fuseseră foarte clare: din mină trebuiau evacuate toate resursele necesare continuării cercetărilor, iar restul trebuia distrus.

Asta însemna să o cruțe pe fiică.

Și pe bebeluș.

Nou-născutul era înfășat și învelit ca într-o boccluță, un copilăș evreu care nu avea mai mult de o lună. I se dăduse un sedativ ușor ca să nu facă zgomot în timpul călătoriei.

Copilul acesta era însăși esența crimelor abominabile comise, adevăratul motiv al frământărilor lui Jakob. Toate speranțele celui de-al Treilea Reich stăteau în mânuțele astea mici – mânuțele unui copil *evreu*. Când se gândea la asta îi venea să vomite. Îi venea să înfigă copilul într-o baionetă. Însă primise niște ordine.

O văzu și pe Tola uitându-se la copil. Ochiul îi străluceau cu un amestec de furie și durere.

Pe lângă faptul că își ajuta tatăl să-și desfășoare cercetările, Tola fusese și cea care se ocupase de copil, îl legănase ca să adoarmă și îl hrănise. La urma urmei, copilul era singurul motiv pentru care femeia acceptase să coopereze. Numai amenințările la adresa vieții băiatului o convinseseră într-un final să se supună ordinelor lui Jakob.

Deasupra explodă un proiectil, făcându-i pe toți să cadă în genunchi, asurziți de zgomotul extrem de puternic. Cementul din pereți se crăpă și bucațele de mortar căzură în apa murdară.

Jakob se ridică în picioare, înjurând printre dinți.

Loțiitorul lui, Oskar Henricks, se apropie și-i făcu semn înspre un canal secundar care se deschidea într-o parte.

– O luăm prin tunelul acela, domnule *Obeigruppenführer*. E un vechi canal pluvial. Potrivit hărții municipale, conducta principală se varsă în râu, nu departe de Insula Catedralei.

Jakob dădu din cap aprobator. În apropierea insulei, trebuiau să aștepte două bărci camuflerate, cu oameni dintr-o altă unitate de *Kommando*. Nu mai era mult până acolo.

Grăbi și mai tare pasul, în timp ce bombardamentul rușilor se întetea deasupra lor. Asaltul pe care-l porniseră din nou anunța, fără îndoială, că erau pe punctul de a pătrunde în oraș. Era inevitabil ca locuitorii acestuia să se predea.

Când Jakob ajunse la tunelul secundar, ieși din mocirlă și se urcă pe pragul de ciment care dădea în acesta. Noroiul îi pleșcăia sub bocanci la fiecare pas. Duhoarea îngrozitoare de rahat și mizerie îi păru și mai pătrunzătoare, ca și cum canalul încerca să îl atragă în adâncul lui.

Toți oamenii lui îl urmau.

Jakob luminează cu lanterna conducta de ciment. Era doar o impresie sau aerul chiar devenise puțin mai respirabil? Revigorat, o luă înainte, în urma razei de lumină. Aflându-se atât de aproape de ieșire, misiunea lui aproape că se încheiase. Unitatea sa avea să parcurgă jumătate din Silezia înainte ca rușii să dea de labirintul subteran de galerii de șobolani ce formau mina Wenceslas. Și acolo îi așteptau din partea lui Jakob niște capcane explozive plantate în toate pasajele laboratorului. Rușii și aliații lor nu aveau să găsească decât moarte în ținuturile acelea muntoase.

Cu această perspectivă îmbucurătoare în minte, Jakob o lăsa la fugă spre locul de unde venea aerul proaspăt. Tunelul de ciment cobora lin, dar constant. Oamenii mărîră pasul, grăbiți de liniștea subită ce se lăsa între exploziile artileriei. Rușii atacau în forță.

Erau aproape. Râul era sigur numai până la venirea lor.

Ca și cum percepușe graba lor, copilul începu să suspine, să gemă slab, efectul sedativului fiind probabil pe cale de a

dispărea. Jakob îl avertizase pe medicul echipei să nu fie unul prea puternic. Nu îndrăzneau să pună în pericol viața copilului. Poate că asta fusese o greșeală...

Plânsul deveni mai sonor.

Un singur obuz explodă undeva în nord.

Plânsul se transformă în țipete. Ecourile lor se auzeau până la capătul tunelului de piatră.

– Fă-l să tacă! îi ordonă soldatului care ținea copilul.

Bărbatul, slab mort și cenușiu la față, încercă să-și dea jos bocceluța cu copilul de pe umăr, pierzându-și și șapca din cauza precipitării. Încercă să-l scoată din pledurile cu care era înfășurat, dar nu reuși să obțină altceva decât niște țipete și mai ascuțite.

– Lăsați-mă pe mine, îi imploră Tola. Se luptă cu bărbatul care o ținea de cot. Are nevoie de mine.

Cel care ducea copilul aruncă o privire înspre Jakob. Peste lumea de deasupra se lăsase o liniște deplină. Dedesubt, țipetele continuau.

Jakob făcu o grimasă, dar încuviință din cap.

Tolei i se tăiară legăturile de la mâini. Își frecă degetele să și le dezmoștească și se întinse spre copil. Soldatul îi întinse greutatea ușurat. Ea cuibări copilul pe un braț, sprijinindu-i capul și legănându-l încet. Se aplecă peste el, îmbrățișându-l strâns. Un șâșăit ușor, fără cuvinte și plin de alinare se auzi printre țipete. Parcă întreaga ei ființă se contopise cu copilul.

Încet, încet, țipetele se transformară în plânsete și apoi în suspine frave.

Mulțumit, Jakob făcu un semn din cap înspre cel care o păzea. Bărbatul își ridică pistolul Luger și îl lipi de spatele Tolei. Fără nici un zgomot acum, își văzură mai departe de drum prin labirintul subteran de sub Breslau.

Curând, mirosul de fum înlocui duhoarea din canal. Lumina lanternei dezvălui o prelată cenușie ce marca ieșirea din canalul pluvial. Nu se mai auzea nimic din partea artileriei, însă continua aproape constant răpăitul gloanțelor trase

de puști – mai ales undeva înspre est. Și mai aproape, se auzea limpede clipocitul apei.

Jakob le făcu oamenilor lui semn să-și ocupe pozițiile în urma lui în tunel, și transmisionistului spre ieșire.

– Fă semnal bărcilor.

Soldatul dădu din cap hotărât și se repezi înainte, făcându-se nevăzut în pâcla deasă.

În câteva minute, semnale luminoase transmiteau un mesaj codificat către insula din vecinătate. În scurtă vreme bărcile trebuiau să traverseze canalul și să ajungă la ei.

Jakob se întoarse spre Tola. Avea în continuare copilul în brațe. Băiatul era din nou liniștit și avea ochii închiși.

Tola îi prinse și îi susținu privirea fără să clipească.

– Știi, tata a avut dreptate, spuse ea apăsător. Privirea îi fugi către cuferele zăvorâte și apoi din nou la el. Se vede pe fața ta. Ce am făcut noi... am mers prea departe.

– Astea nu-s decizii pe care să fim noi în măsură să le luăm, răspunse Jakob.

– Dar cine?

Jakob clătină din cap și dădu să se întoarcă. Heinrich Himmler, personal, îi dăduse ordinele acestea. Nu era în nici un caz în poziția de a le pune la îndoială. Cu toate acestea, simți atenția femeii îndreptată spre el.

– E împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii, șopti ea.

Se auzi un strigăt care îl scuti să-i răspundă.

– Vin bărcile, îl anunță transmisionistul, întorcându-se de la gura de ieșire din canalul pluvial.

Jakob transmise ferm ultimele ordine și își puse oamenii în mișcare. Li conduse la capătul tunelului, care dădea înspre malul abrupt al râului Oder.

Curând nu aveau să mai fie la adăpostul întunericului. Înspre est, soarele apăruse la orizont, dar aici plutea un nor de fum negru peste apă, îngroșat și mai tare de aburul apei. Iar prelată putea să le ofere cât de cât adăpost.

Dar pentru câtă vreme?

Focurile de armă continuau să se audă ciudat, aproape vesel, ca niște artificii care ar fi sărbătorit distrugerea orașului Breslau.

Scăpat de duhoarea din canal, Jakob își smulse de pe față masca udă și trase adânc în piept aerul curat. Cercetă cu privirea apele plumburii. Două bărci joase, de doar jumătate de metru, tăiau apa, cu motoarele băzâind constant, dar înfundat. În prova fiecăreia din ele, abia ascunse sub niște prelate verzi, fuseseră montate două mitraliere MG-42.

În spatele bărcilor, se distingea vag o bucată de insulă. Insula Catedralei nu era propriu-zis o insulă, căci solul mlăștinos se acumulase într-o cantitate suficientă, în secolul al nouăsprezecelea, pentru a face legătura cu malul îndepărtat. Un pod de fier forjat verde ca smaraldul, provenind din același secol, ducea în partea asta. Cele două bărci trecură pe sub pod, foarte aproape de stâlpii de piatră care îl susțineau, și se apropiară.

Jakob ridică ochii în momentul când o rază pătrunzătoare de lumină lovi vârfulurile celor două turle spiralate ale catedralei ce dădea numele fostei insule.

Aceasta era una dintre cele șase biserici înghesuite pe insulă.

Lui Jakob îi răsunau încă în urechi cuvintele Tolei Hirszfeld. „E împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii.“

Frigul pătrunzător al dimineții trecuse prin hainele lui jilave, făcându-i pielea ca de găină. Cu siguranță avea să fie foarte fericit odată ajuns suficient de departe de locul ăsta și putând să steargă din memorie tot ce se petrecuse în ultimele zile.

Prima barcă ajunsese la mal. Mulțumit că astfel putea să-și alunge gândurile ce-l frământau și chiar și mai mulțumit că se putea mișca, își grăbi oamenii să încarce cele două bărci.

Tola stătea deoparte, cu copilul în brațe, păzită de un singur soldat. Și ea dăduse cu ochii de turlele spiralate strălucind în lumina dimineții pe fundalul cenușiu al cerului. În continuare se auzeau focuri de armă, care acum se apropiau. Se auzeau și zgomote înfundate produse de șenilele tancurilor. Toate erau însoțite de strigăte și urlete.

Unde era Dumnezeu acela căruia se temea să nu i se fi împotrivit?

Cu siguranță, nu aici.

Odată bărcile încărcate, Jakob se apropie de Tola.

– Urcă în barcă.

Intenționase să aibă un ton dur, însă ceva din expresia întâpărită pe chipul ei îl împiedicase să rostească vorbele cum ar fi vrut.

Ea se supuse, având însă atenția îndreptată în continuare spre catedrală și gândurile chiar mai departe, spre cerul de dâncolo de ea.

În momentul acela, Jakob observă cât era de frumoasă... chiar dacă era o *Mischlinge*. Însă atunci ea își lovi vârful bocancului de ceva, se împiedică, dar se redresă, atentă la copil. Își îndreptă ochii din nou spre apele cenușii și spre aburul cețos de deasupra. Chipul i se înăspri din nou, parcă împietrit. Aruncă o privire golită de expresie, căutând un loc pentru ea și copil.

Ocupă un loc pe o bancă dispus la tribordul bărcii, cu paznicul urmărind-o îndeaproape.

Jakob se așeză și el, vizavi de ei, și îi făcu semn pilotului să pornească.

– Nu trebuie să întârziem.

Se uită în josul râului. Mergeau înspre vest, îndepărtându-se de frontul de est și de soarele care răsărea.

Își verifică ceasul. Chiar în momentul acesta un avion german de transport Junker Ju 52 îi aștepta deja pe un aerodrom abandonat, aflat la zece kilometri depărtare. Avea pictate pe el însemnele Crucii Roșii germane, camuflându-l sub aparența unui avion medical ca măsură de siguranță suplimentară împotriva unui posibil atac.

Bărcile se încadrasă pe mijlocul canalului, cu motoarele turate la maximum. Rușii nu-i mai puteau opri acum. Se terminase.

Sesiză o mișcare la capătul celălalt al bărcii.

Tola se aplecă deasupra bebelușului și-l sărută ușor pe căpșorul acoperit de păr moale. Își ridică fața și dădu cu ochii de Jakob. Acesta nu văzu în ei nici o umbră de sfidare sau mânie. Numai hotărâre.

Jakob înțelese ce avea de gând.

– Nu...

Prea târziu.

Ridicându-se puțin, Tola se lăsă pe spate peste balustrada joasă de care se rezemase până atunci și se împinse în picioare. Cu bebelușul strâns la piept, se aruncă pe spate în apa rece.

Paznicul ei, speriat de mișcarea bruscă, se răsuci și începu să tragă la întâmplare în apă.

Jakob se repezi înspre el și-i dădu peste mână.

– Poți să lovești copilul.

Jakob se aplecă peste marginea bărcii și cercetă apa cu privirea. Ceilalți bărbați erau și ei în picioare. Barca se clătina. Jakob nu reuși să-și vadă decât propria reflecție în apele plumburii. Îi făcu semn pilotului să rotească barca.

Nimic.

Se uită la suprafața râului după bule de aer care puteau trăda ceva, însă mișcarea bărcii tulburase apele și mai mult, întunecându-le complet. Lovi balustrada cu pumnul.

Așa tată... așa fiică...

Numai un *Mischlinge* ar fi îndrăznit să facă un gest atât de dramatic. Mai văzuse asta: mamele *Jüdische* care-și sufocau propriii copii pentru a-i feri de suferințe și mai mari. Crezuse că Tola era mai puternică. Însă, la urma urmei, poate că nu avusese de ales.

Se rotiră cu barca suficient de mult ca să fie siguri. Oamenii lui cercetară malurile pe ambele părți. Femeia dispăruse. Zgomotul unui obuz de mortieră șuierând undeva deasupra lor îi descurajă să întârzie și mai mult.

Jakob le făcu semn oamenilor să se ducă la locurile lor. Arată înspre vest, în direcția avioanelor care îi așteptau. Cuferele și dosarele erau în continuare la ei. Suferiseră o

pierdere, însă nu una care să nu poată fi depășită. Unde era un copil, se mai putea face și altul.

– Dați-i drumul!

Cele două bărci porniră din nou, cu motoarele turate la maximum.

În câteva minute dispărură în ceața plumburie, lăsând în urmă orașul Breslau în flăcări.

Tola auzi zgomotul bărcilor estompându-se în depărtare.

Își făcu vânt prin apă în spatele unuia dintre pilonii puternici de piatră ce sprijinea vechiul pod de fier forjat al Catedralei.

Își apăsă cu putere palma peste gura copilului ca să-i înăbușe orice sunet posibil, rugându-se în același timp să-i ajungă aerul pe care-l inhala pe nas. Însă copilul era slăbit.

Și la fel era și ea.

Glonțul îi atinsese gâtul într-o parte. Îi curgea foarte mult sânge, înroșind apa în jurul ei. Vederea începu să i se începoșeze. Cu toate astea, încercă din răspuțeri să țină copilul deasupra apei.

Cu câteva momente în urmă, când se aruncase în râu, intenționase să se sinucidă și să înecă și copilul. Însă, în momentul când venise în contact cu apa rece și simțise durerea din gât, ceva îi spulberase planul inițial. Își amintise lumina soarelui pe turla. Nu era biserica ei, și nici religia ei. Însă părea un semn de aducere aminte că exista lumină dincolo de întunericul de acum. Undeva în lumea asta oamenii nu-și omorau semenii. Mamele nu-și înecau pruncii.

Se avântase și mai adânc în canal, lăsând curentul să o poarte spre pod. Sub apă, își folosise propriii plămâni pentru a ține copilul în viață, ciupindu-l de nas și suflându-i aer în gură. Deși plănuse moartea, odată apărută scânteia de viață, aceasta i se transformase într-o adevărată vâlvătaie în piept.

Băiatul nu primise un nume.

Nimeni nu trebuia să moară fără să aibă un nume.